

[Rahbæk Møller]

økonomien, og, hvis SF får indflydelse nok, ansvarlighed over for naturgrundlaget, og en borgerlig linje, der bygger på en blanding af ønsketænkning og to fru Thatcherske løsninger.

Nu mangler vi så blot at få S til også at interessere sig mere for en bæredygtig udvikling og for en demokratisering af beslutningsprocessen.

Ivar Hansen (V):

Jeg vil gerne takke statsministeren og regeringen for redegørelsen, der blev fremlagt i Folketinget i sidste uge. Jeg synes, det er en redegørelse, der på udmærket måde sammenfatter de hovedsynspunkter, som regeringen lægger til grund for sin økonomiske plan, som vi skal have igennem Folketinget.

Jeg håber også, at debatten i dag kan være med til at give en afklaring, som statsministeren i øvrigt også gav udtryk for ved forelæggelsen i sidste uge, en afklaring, der betyder, at vi kommer videre, for det haster jo.

Når man imidlertid hører, hvad de socialdemokratiske ordførere siger her fra Folketingets talerstol, må jeg desværre erkende, at det ikke just er udtryk for et bidrag til afklaring. Men jeg synes, det haster, også fordi man, når man i denne tid kommer rundt i landet, ikke kan undgå at mærke en meget udbredt undren, ærgrelse og pessimisme over, at det tilsyneladende er så svært for de politiske partier i Folketinget at blive enige om de overordnede opgavers løsning, men det forudsætter jo, at viljen er til stede. Hvis ikke viljen er til stede alle steder, må vi selvfølgelig erkende, at det er svært at nå resultater, selv om de opgaver og de udfordringer, vi står over for, er forholdsvis overkommelige at definere.

Men det haster, og derfor skal vi også i den allernærmeste fremtid have truffet beslutninger. Vi er nu nået det punkt, hvor diskussionerne må afsluttes, og hvor vi skrider til handling på en række væsentlige økonomiske områder.

En anden ting, jeg gerne vil sige til indledning, er – og det har allerede været en del debatteret indtil nu – at Socialdemokraterne på det seneste har søgt at skabe den myte, at regeringen stillede dem over for ultimative krav i forbindelse med de forhandlinger, der foregik over en periode af en måneds tid eller mere.

Men sandheden er jo – og det får vi sikkert bekræftet senere i dag – at statsministeren på et

tidspunkt, jeg tror efter 15 møder, naturligt måtte spørge Socialdemokraterne, om man ville acceptere regeringens plan som fortsat forhandlingsgrundlag, men det er da ikke et ultimatum. Socialdemokraterne må således have haft andre grunde til at forlade forhandlingerne. Socialdemokratiet må have forfulgt andre mål.

Det søger man at bortforklare i dag, men jeg har en stærk mistanke om, at Socialdemokratiet på dette tidspunkt i forhandlingerne traf den beslutning, at nu ville man med alle til rådighed stående midler forsøge at forhindre regeringen i at komme videre med sin politik, måske endda som en sidste gevinst opnå et folketingsvalg.

Hvis det var tilfældet, vil jeg sige her i dag: Hvorfor ikke sige det rent ud – det er da et reelt synspunkt og en reel argumentation – i stedet for denne kæde af bortforklaringer og efterrationaliseringer?

Jeg synes også, det virker ejendommeligt i dag at høre Socialdemokratiets formand, hr. Svend Auken – og hr. Lykketoft fulgte det op – foretage en gennemgang af regeringens økonomiske plan, en tale, som, synes jeg selv, med god vilje i meget stor udstrækning var udtryk for en nedrakning af regeringens politik, en underkendelse af regeringens vilje til at formidle et samarbejde og meget stærke antydninger om, at regeringens økonomiske politik var virningsløs, skæv og asocial i sit indhold. Derpå fulgte en lang forgyldning af egne synspunkter og af egne planer.

Jeg vil godt sige, at det ikke er en ukendt måde at argumentere på politisk at sige til modparten: Alt er jo muligt, og vi er selv ufejlbarlige, vi står simpelt hen med den mest optimale politik.

Men jeg synes nok, jeg må sige til de socialdemokratiske ordførere i dag, at det er ikke en fremstilling og en attitude, der indbyder til nye forhandlinger. Det er ikke en attitude, der gør, at vi hos os kan få lidt mere tro på, at det brede samarbejde i Folketinget kan lykkes.

Det er ikke længe siden, hr. Svend Auken i en artikel – jeg tror, det var i Jyllands-Posten – skrev: »Der kan ikke ske noget i dansk politik, før denne regering kommer væk.« Derudover har vi i dag hørt en stærk advarsel til regeringen: Socialdemokratiet må stærkt fraråde, at regeringen forhandler eksempelvis med Fremskridtspartiet.